

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

[Υπό του 'Ισπανού συγγραφέως: 'Εμ. Γονζάλες]

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

'Η Ελισσάβετ άνεσκήρτησε στην έρώτηση αυτή, τὰ μάτια της χαμήλωσαν γεμάτα δάκρυα, μπρός στο μελαγχολικό βλέμμα του Ιακώβου Τερράλ.

— Εύχαρίστησε το γενναιόδωρο ύπηρετή σου, 'Ελισσάβετ, τής είπε τότε ο Φαβιέ. "Άλλως τε κι έμεις δε θα φανούμε άχάριστοι άπέναντί του.

— Δέχομαι! είπε τέλος ή Ελισσάβετ πού το πρόσωπό της είχε γίνει κατακόκκινο, γιατί ένοιωσε την ταπείνωση του συζύγου της μπρός στην άφιλοκέρδεια του ύπηρετού του. Κι άμέσως θέλησε ν' άποσυρθώ, μά ο Γοντράν την έμπόδισε λέγοντας.

— Μεθαύριο, 'Ελισσάβετ, θα φύγωμε για το χρυσάφι.

— Θα σ' άκολουθήσω κι εγώ, Γοντράν, του άπάντησε εκείνη.

— "Όχι, άγαπημένη μου, δεν είνε δυνατόν μιá γυναίκα ν' άνθέξη στις κακουχίες αυτής τής επιγειώσεως.

— Και πώς λοιπόν, θα μείνω μόνη κι άπροστάτευτη μέσα στο σπίτι;

— "Όχι, ο 'Ακακίας, ο πιστός μας μαύρος θ' άγρουπνώνά σου.

"Ο Τερράλ άντελήφθη τή στιγμή εκείνη την ταραχή πού άπλώθηκε στο πρόσωπο τής 'Ελισσάβετ και τήν έξαψη των ματιών του μαύρου κι άμέσως είπε προς το Φαβιέ:

— "Ο δρόμος πού θα πάρουμε είνε μακρύς κι επίπονος, ώστε και ο 'Ακακίας μās είνε άπαραίτητος. Μπορεί ν' άναγκασθούμε νά μείνουμε πολύ στο μεταλλείο και ίσως ν' συναντήσουμε και ληστές.

'Επειδή δε ή δόνα 'Ελισσάβετ είνε γυναίκα κι είνε άσφαλεστέρα μαζί μας παρά στο έρημο αυτό σπίτι, πρέπει νά μās άκολουθήση.

— "Έστο, είπε ξερά ο Φαβιέ. Πήγαινε τώρα νά ξεκουραστής, 'Ιάκωβε, κι αύριο κάνουμε της προετοιμασίες τής εκδρομής μας.

"Ο Τερράλ άπομακρύνθηκε κ' ή δόνα 'Ελισσάβετ πήγε στο σπίτι. "Όταν ο Φαβιέ έμεινε μόνος με τον 'Ακακία, άφησε νά του ξεφύγη αυτή ή λέξη μόνο:

— "Ο βλάκας!

— "Ώ, τó είξερα καλά πώς ο Τερράλ είν έρωτευμένος με τήν κυρία, έψιθύρισε τότε ο 'Ακακίας στο αυτί του άφέντη του. Και αλήθεια μονάχα ένας τρελλός ή ένας έρωτευμένος μπορεί νά προσφέρει δώρο σέ μιá γυναίκα όλόκληρο μεταλλείο χρυσού.

"Ο Γοντράν έκύτταξε το δούλο του και του είπε:

— "Αν είνε τρελλός δε θα χάσω τίποτε από τήν τρέλλα του, αν είνε έρωτευμένος θα τον έπ βλέπουμε 'Ακακία κι άμα μάθουμε τήν κοίτη του χρυσαφιού τον τιμωρούμε για τήν άνοησί του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ.

Πράγματι μετά δύο μέρες, στή; τρεις το πρωί, ο έξόριστος δόν Γοντράν Φαβιέ άφησε το σπίτι του, συνοδευόμενος από τή γυναίκα του, τον Τερράλ και τον 'Ακακία.

Μπροστά επίγειαιαν μερικά μουλάρια φορτωμένα με τ' άπαραίτητα για τήν έκστρατεία αυτή έργαλεία και σκεύη κι' άκολουθούσε ο 'Ακακίας μ' ένα κατσίκι.

"Ο Φαβιέ, ή Ελισσάβετ κι ο Τερράλ καθάλλικεβαν άλογα, διαλεγμένα από τον τελευταίο. Μόλις έβγήκαν από τήν κοίτη του ποταμού Ούρη πήραν το δρόμο τής έρημης κι' άκατοίχητης πεδιάδας. Κανέναν τους δε μίλουσε, γιατί κανέναν δεν τολμούσε νά φανερώση στον άλλο τής ιδέες πού του βασάνιζαν τό μυλό.

Οι δύο πρώτες ήμέρες τής πορείας πέρασαν χωρίς έμπόδια και κόπους. Κατά το βράδυ τής δευτέρας ήμέρας, ο μαύρος 'Ακακίας πού προηγείτο σταμάτησε άξάφνα. Παρατήρησε κάμποσο με προσοχή το έδαφος κι έπειτα έτρεξε κ' είπε στο Φαβιέ:

— "Άφέντη, είδα στο χώμα τ' άχνάρια ενός άλόγου.

— "Άς τά δούμε, είπε ανήσυχος ο Τερράλ και κατέβηκε άπ' τ' άλόγο του για νά ξετάσση τ' άχνάρια αυτά. Οί άλλοι τον έπερικύκλωσαν, ζητώνταςνά μάθουν όπó τή φυσιογνωμία του περ' τίνος έπρόκειτο.

— "Έκείνο; φανόταν έκπληκτος. Τέλος του; είπε:

— "Είνε τ' άχνάρια ενός άλόγου, πού το ξερώ πολύ καλά! 'Ο Θεός νά μās φυλάξη άπ' αυτό. Βέβαια, βέβαια, αυτό είνε! Το καταλαβαίω γιατί βλέπω πώς το άποτύωμα του άριστέρου του νυχτιού είνε πιο πλατύ από του δεξιού. Είνε τ' άλογο πού κατασυνέτριψε τον δυστυχημένο 'Ερναντέζ κ' έσπασε το πόδι του συντρόφου μου Ντιέγ. 'Επειδή δε κανείς άπ' όσους το έπιασαν δέ μπόρεσε νά το δαμάση τού χαραάεν στο πλευρό με καρφό σίδερο ένα σταυρό; και το άόλυσαν στην έρημο. Από τότε το λένε Δαμιονισμένο.

— Και θα τράβηξε τώρα, έπρόσθεσε ο 'Ακακίας, προς το άριστέρω μέρος τής άτραπού, όπου ύπάρχει μιá πηγή, για νά ποτιστή.

— Πηγή! και δε μās τó έλεγες τόση ώρα; Είπε ζωηρά ο κ. Φαβιέ. Τι καθόμαστε; Τα άλογά μας κουράστηκαν και διψάνε. "Άμα φτάσουμε στην πηγή, θα ξεκουραστούμε εκεί τήν νύχτα και τó πρωί ξεκινάμε.

"Ένα παράδοξο χαμόγελο έλιμψε τότε στο πρόσωπο του 'Ακακία, τόσο γρήγορο όμως, πού όταν ο Τερράλ τον έκύτταξε κατάματα και τον έρώτησε μήπως ο σταθμός αυτός είνε επικίνδυνος, αυτός του άπάντησε με άπάθεια:

— Κοιμήθηκα πολλές φορές εκεί, σέ μιá σπηλιά όταν με τον πρώτο μου άφέντη κυνηγούσαμε έλάφια και δεν είδα τίποτα.

— Τότε λοιπόν, είπε ο Τερράλ, άς μās όδηγήση άπόψε εκεί ο 'Ακακίας και τó πρωί αρχίζουμε πάλι τήν πορεία μας.

Πράγματι, σέ λίγο ή συνοδεία κουρασμένη κ' έξαντημένη έφθασε στο μέρος πού βρισκόταν ή πηγή.

"Ήταν εκεί μιá κυκλική λίμνη, όπου έπεφταν από ένα σύμπλεγμα λόφων, τά νερά ενός καταρράκτη. Εκεί στους πρόποδας των λόφων ένας σωρός βράχων με μιá σχισμάδα στή μέση άποτειλούσαν τó σπήλαιο πού τους άνήγγειλε ο 'Ακακίας. "Άμα έφθασαν στην εισόδο του ο Τερράλ είδε πώς ήτο άδύνατο νά μπουν τ' άλογα εκεί μέσα, γιατί ήταν πολύ στενή κ' έπρότεινε νά τά δέσουν σέ δυό κέδρους πού ύψώνοντο εκεί κοντά. "Ο άγρυπνόςαν διαδοχικά και θα τά έπέβλεπαν αυτός κι ο μαύρος.

"Έν τώ μεταξύ ή Ελισσάβετ γοητευμένη από τó ώραιό θέαμα πού παρουσίαζε γύρω ή φύσις είχε άφιπεύσει και προχώρησε ως τήν όχθη τής λίμνης. Εκεί πρόσεξε πώς άπάνω στο ύγρό χώμα φαινόντουσαν σέ άνάλογα διαστήματα ίχνη από νύχια βαρεία και μεγίλα. Αυτό τήν άνησύχησε κι ή ανησυχία της έγινε άκόμια πιο μεγίλη όταν είδε γύρω της πατημένα και τσακισμένα κλαδιά και φύλλα. "Όχι! χωρίς φόβο στράφηκε κι' έρώτησε:

— Τι νά σημαίνουν αυτά τά σημεία;

Πίσω της βρισκόταν μονάχα ο μαύρος, πού με φαιγομενική άδιφορμία τής άπάντησε:

— Δεν ύπόρχει κανέναν λόγος ν' ανησυχίτε. Είνε τά ίχνη άγρίων άλόγων πού έρχονται και ποτίζονται στή λίμνη. Θα έφυγιν ταραγμένα άμα μās κατάλαβαν νά πλησιάσουμε.

Και άμέσως έβρισκοντας τά μουλάρια του πού πήγαινε νά τά δέση, τράβηξε κατ' εθείαν στα ίχνη σ'αν νά μη τά πρόσεχε διόλου. Τό πέρασμα των ζώων τά έξάλειψε έντελώ, ώστε τή στιγμή πού ήρθαν εκεί ο Φαβιέ και ο Τερράλ δεν έμεινε τίποτε από αυτά.

Εκείνη τή στιγμή άκούστηκε μέσ' άπ' τή λίμνη ένας ύπόκωφος χρεμετισμός.

— Τι σās; έλεγα, άφέντη; είπε ο μαύρος. Νά 'έν' άλογο πού κάνει τó λουτρό του.

Και πράγματι δέκριναν νά βγαίνη μεσ' από τά χορτά το κεφάλι ενός άλόγου. Φάνηκε σ'αν νά άκουγε τήν άπάντησι των άλόγων των οδοιπόρων μας προς τους χρεμετισμούς; του και τράβηξε προς τήν όχθη τής λίμνης.

— "Άφέντη, είπε ο μαύρος, τó άλογο είνε γερό και θα είνε πολύ καλά κυνήγι. Θα μās γρειώσει.

— Ρίξε του μιá θηλειά, του άπάντησε ο Φαβιέ.

"Όταν τó άλογο έπλησίασε στην όχθη ο μαύρος άρχισε νά σέρνεται σά φίδι και σέ κατάλληλη στιγμή μ' αξιοθαύμαστη επιτηδειότητα του έρριξε τή θηλειά, πού του έσφιξε δυνατά και γερά τó λαιμό του. Τό άλογο τότε έκανε με λύσσα πίσω, ο 'Ακακίας όμως δεν παράτησε τó σχοινί και γι' αυτό τó σφίξιμο του προξενούσε μεγαλειότερο πόνο. Γι' αυτό μάλιστα άφού έβγαλε ένα άπελπισμένο χρεμετισμό, ήσυχασε και τράβηξε άπάνω στην άμμο προς τó μέρος του μαύρου.

Άλλά μόλις ο Τερράλ τó είδε από κοντά άρπασε τή μολυβένια μαγκούρα πού κρατούσε ο Φαβιέ και φώναξε στους συντρόφους του:

— Πίσω, για τó Θεό! Δόν Γοντράν, πήγαινε τήν κυρία στή σπηλιά! Είνε τó Δαμιονισμένο!

— "Ήσυχασε και μη μās κοροϊδεύετς, 'Ιάκωβε, άπάντησε ο Τερράλ. "Έχει γούστο νά μās φοβίση ένα άλογο σά νά ήτανε τίγρις.

— Τó Δαμιονισμένο είνε πειό επικίνδυνο. Κράτα τó καλά, 'Ακακία! Γιατί μ' ένα λάκτισμα σέ ξεκοιλιάζει.

Αλήθεια, ήτο τó Δαμιονισμένο πού πρós; στιγμή τά είχε χαμένα. Μά καθώς άρχισε νά συνέρχεται, έτοιμάστηκε νά έπιτεθώ κατά του μαύρου. "Ο Τερράλ τó άντελήφθη και φώναξε:

(Ακολουθεί)

